

SÖKAREN

Nr 7 1966 Årgång 3

Lösnummerpris 1:80 (inkl. oms.)

Är Munesh den återfödde Bhajan Singh?

Av H. N. Banerjee

I byn Chandgari i Indien badades en dag år 1955 den lille gossen Munesh av sin moder. I förtrytelse över att han uppförde sig illa smällde modern honom.

"Slå mig inte, mamma", sa barnet trumpet. "Då ger jag mig iväg till Itarni. Jag är Bhajan Singh, och jag hör hemma i den byn. Jag har hustru, tre bröder, moder och en dotter. Jag har ett hus, en trädgård, en brunn och en lantgård."

Bhagwati Devi blev ännu mera ond på sitt fyraåriga barn, efter dessa fantasier. Pojken fick stryk så att han tystnade — för den gången.

Men sedan han blivit äldre berättade han berätta för sina skolkamrater att han hade hustru och familj. Först skrattade de åt hans skämt, men snart började de hänfullt beskylla honom för lögn.

Så en dag, när Munesh låg till sängs i sin fasters hus, sedan han fått koppor, kom hans farfar, Thakur Netrapal Singh och hälsade på honom. Munesh grät då olyckligt: "Baba, mamma slår mig. Jag vill till min by."

"Vilken by?" frågade farfadern.

"Itarni", svarade barnet.

Denna gång var det ingen som tystade Munesh, och han fortsatte och angav alla de enskildheter som han talat om så många gånger förut. Thakur Netrapal Singh blev intresserad av pojkens berättelse.

Snart skulle många människor bli intresserade, människor över hela världen. Ty det som barnets moder trodde var "fantasier" och byborna kallade lögn, påminde parapsykologerna vid universitetet i Rajasthan (1964) om "utomcerebralt minne" (minnen som inte är knutna till intryck i hjärnan).

För Thakur Netrapal Singh framstod det den gången endast som en ganska sällsam historia. Senare frågade han en man från Itarnitrakten om det fanns någon där med namnet Bhajan Singh. Mannen var inte säker, men han tyckte att namnet verkade bekant.

Samma kväll reste farfadern till Jamalpur. Itarni var beläget utefter färdvägen, så han tänkte att han skulle göra ett litet uppehåll där och ställa några frågor.

Sedan han kommit till byn dröjde det inte länge innan han upptäckte att det *hade funnits* en man med namnet Bahjan Singh där, men denne hade dött i feber 1951 och efterlämnat hustru och en dotter.

Munesh hade fötts i Thakur Virendrapal Sings familj 1951.

Thakur Netrapal Singh bad omedelbart att få träffa någon medlem av Bhajan Singhs familj. Han föreställdes för en broder, Than Singh, och nämnde för denne att det fanns ett barn i hans familj i Chandgari som sa sig vara Bhajan Singh.

Familjen Bhajan Singh blev nyfiken. Några dagar senare beslöt en

annan broder, Bhure Singh, och dennes sväger att bege sig till Chandgari och träffa Munesh. Thakur Netrapal Singh kallade pojken ut från skolan.

Så snart som Munesh såg de två männen började han gråta.

"Känner du igen dessa båda?" frågade farfadern.

Pojken var tyst.

"Säg vilka de är!" uppmanade farfadern.

Munesh närmade sig långsamt de två männen med tårar strömmande nedför sitt ansikte.

"Vem är din broder?" dundrade farfadern i det han höll på att förlora tålmodet.

Pojken pekade skyggt på Bhure Singh.

"Och hur många andra bröder har du, pojke?"

"Två", svarade Munesh.

"Thakur Netrapal Singh, be honom inte om mer!" avbröt brodern Bhure Singh. "Hans ansikte påminner om Bhajan Singhs. Hans betende är också lika."

När det var tid för de båda männen att återvända till Itarni, slöt sig

INNEHÅLL:

H. N. Banerjee:

Är Munesh den återfödde
Bhajan Singh? 1

L. Stratford Houghton:

Patientens undran 5

J. Allen Hynek:

Uttalande för pressen 6
Lösningen av UFO-gåtan 8

Grey Owls levnadssaga 8

Norman Vincent Peale:

Trons magi (forts.) 9
Lourival de Freitas i London .. 10
Mahesh Yogi och mantra japa 11

Karl Christiansen:

Meditation i öst och väst 12
Nya böcker 15

Munesh intill sin "broder" och ville inte låta honom ge sig iväg. Slutligen, när Thakur Netrapal Singh lovade att ta honom med till Itarni om några dagar, lugnade sig pojken.

Nu hade ryktet om dessa händelser nått Ayodhya Devi, Bhajan Singhs änka, som bodde hos sin fader i byn Bisara. Full av undran över om Bhajan Singh verkligen hade återfötts i Munesh kropp, begav hon sig tillsammans med sin svägerska till Chandgari med hästskjuts. Båda kvinnorna var smala, långa, likadant klädda och bar slöjor så som en del indiska kvinnor brukar för att inte bli igenkända. När de anlände till Chandgari, samlades byborna snabbt och kallade på Munesh.

"Känner du igen din moder?" frågade Munesh farfars bror.

Munesh grät igen, när han såg de två kvinnorna. Han svarade att hans moder inte var där, att de två kvinnorna var hans hustru och hennes svägerska. Han tog Ayodhya Devis hand och ledde henne in i huset.

I fruktan för något bedrägeri drog änkan pojken åt sidan. "Tala om för mig någon särskild händelse i vårt liv så att jag kan tro att du är min man", bad hon.

Utan tvekan svarade Munesh: "När jag kom tillbaka till Itarni sedan jag tagit min mellanskoleexamen i Agra, upptäckte jag att du och min moder hade haft ett gräl. Jag slog dig med kärnspaden som

gick sönder, och skadade din arm."

Han berättade också för den förvånade änkan om äktenskapliga intimiteter, som i Indien är strängt bevarade hemligheter mellan man och hustru. Då Ayodhya Devi fick höra om dessa saker som ingen annan kunde ha känt till, blev hon övertygad och bad att barnet skulle få följa med dem till Itarni.

Tidigt nästa morgon begav sig de två kvinnorna och Munesh på sexmilafärden över de smutsiga vägarna till Itarni. Några hundra meter utanför byn möttes de av en hop bybor.

Munesh fick ögonen på en av dessa och utropade ivrigt: "Bhagwati Prasad!"

Bhajan Sings mest intime vän Bhagwati Prasad var förbluffad. Munesh frågade honom om han kom ihåg samtalen de haft under mangoträdet. Ja, det kom Bhagwati Prasad ihåg, och även han blev övertygad om att Munesh var den återfödde Bhajan Singh.

Men andra var mer skeptiska och uppmanade pojken att bevisa att han verkligen var Bhajan Singh genom att ange vägen till sitt hus. Det fanns två hus i Itarni som ägdes av Bhajan Singhs familj. Det ena, som ägdes av Bhure Singh, hade en framträdande plats vid vägen; det andra var inte så iögonfallande. Men Munesh gick rätt fram till sitt eget hus, och när han såg Bhajan Singhs moder där, kastade han sig i hennes famn med tårar strömmande nedför kinderna.

Sedan gick Munesh runt i huset och på ägorna och talade om händelser och saker som han hade ett livligt minne av. Han förde alla de nyfikna människorna till attikan, vindsrummet, en ovanlighet på ett hus i Itarni, och talade ivrigt om för dem att detta hade varit hans rum, där hade han tillbringat bröllopsnatten med sin hustru, och där hade han, vid 21 års ålder, utandats sin sista suck.

På väg till det rum där Bhajan Singh hade förvarat sina böcker, frågade pojken hustrun: "Var finns den sari som jag tog hem åt dig från Agra?" Ayodhya Devi blev överraskad. Ingen annan hade känt till detta.

Pojken fann snart den låda där Bhajan Singh hade förvarat sina böcker, men när han öppnade den, återstod bara några få av böckerna. Munesh talade om för de bredvidstående hur många böcker han hade haft och klagade över förlusten av dem.

Innan han lämnat Itarni, trodde alla som bevittnat hans återkomst, på hans märkliga historia. Han hade känt igen alla sina ägodelar, sitt testamente, sin trädgård, sina två oxar och två bufflar. Ingen kunde tvivla på honom.

När Munesh skulle återvända till Chandgari och Ayodhya Devi begav sig tillbaka till Bisara, var pojken otröstlig. Fastän allt det som folk hade ignorerat under så många år, nu hade visats stämma överens med verkligheten, fastän man inte längre hånade honom, upptog nu många livliga minnen hans tankar. Han saknade Ayodhya Devi och han ville träffa sin dotter i Bisara.

Än en gång försökte han bevisa sin farfar. Thakur Netrapal Singh var tveksam; han hade inte mycket pengar att betala resan med. Han lovade emellertid pojken att om denne kunde tala om för honom den rätta vägen till sin "svärfaders" hus, skulle han på något sätt ordna att resan blev av.

Pojkens ansikte lyste upp av iver: "Häriifrån byn skall vi fara till Ali-garh. Där skall vi ta bussen. Det finns en trädgård, en brunn och ett tempel i närheten av Bisara. Framför min svärfaders hus är vägen full av gytta."

Pojkens beskrivning var riktig, och några dagar senare var han på väg till Bisara. Ingen visste att han skulle komma, så det var inte någon som mötte honom. Folket var upptaget med sitt arbete och ägnade ingen uppmärksamhet åt unge Munesh, som tveklöst visade vägen, som om han varit där förut. Han stannade framför ett hus och föreföll överraskad. Han frågade dem som satt i vardagsrummet, hur man byggt till ett rum, när där endast fanns en plattform på hans tid.

Folk började samla sig omkring Munesh, häpna över vad han sa. Hetram, svärfadern, kom ut och intygade omedelbart pojkens uppgifter.

Så förde Hetram pojken till en kvinna i mängden och frågade honom: "Vem är detta?"

"Det är min svärmor", svarade Munesh med ett glatt leende.

Precis som i Itarni igenkände Munesh släktingar och vänner. Den lyckligaste stunden kom när han fick se sin dotter som endast hade varit två år, när Bhajan Singh dog. De bådas tillgivenhet för varandra

(Forts. på sid. 4)

VARIA

I juli hade den engelska nyhetstidningen "News of the World" ett fotografi av "ett gråtande krucifix". Det visade, uppgav tidningen, tårar i vänster öga och på höger kind av en fyra decimeter hög träskulptur av Jesus. Fotografiet hade tagits av en av tidningens medarbetare. "News of the World" skrev att experter efter en grundlig undersökning av krucifixet inte hade kunnat finna något som tydde på bedrägeri. En laboratorieundersökning — bl. a. med röntgenstrålar — visade inte på någon naturlig förklaring till tårarna. Fem personer på laboratoriet uppges ha sett tårar medan krucifixet låg på ett bord.

Föremålets ägare är helaren Alfred Bolton, 37, som köpt det för 30 shillings i en affär. Bolton säger sig också ha haft besök i sitt sovrum av Jesus, som gjorde ett korsmärke på hans arm och sa att han

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen

Nr 7 — 1966 — Årgång 3

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton 70 60 47

Tel: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER 1966

10 nr 17:50
5 nr 9:—
En pren.-termin kan börja med nr 1 (17:50) eller nr 6 (9:—).

Nr 2, 1966 är slutsålt. Nya prenumeranter kan få ersättningsnr från 1965.

PRENUMERATIONSPRISER 1967

8 nr utkommer 1966. Det betyder att av de 10 nr som prenumeranterna betalt för, utges 2 st 1967. Avgift för nästa pren.termin blir för nuvarande prenumeranter helår (6 nr) 12:—; halvår 7:—. (Inbetalningskort kommer att utsändas med nr 2, 1967.) För nya läsare blir årsavgiften 1967 (8 nr) 16:—; halvår 9:—.

I Norge, Danmark och Finland kan prenumerations ske med check eller internationell postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige. (Banker och postkontor lämnar upplysningar.)

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 128, Helsingfors, postgiro 53 33. Helår kostar då för 1966 mk 13:— och för 1967 mk 9:—; halvår 1966 mk 7:— och 1967 mk 5:—.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1966

skulle bli en stor helare. — Bolton har omnämnts i nyhetspressen, sedan en blind kvinna genom honom fått sin syn.

En mr. Arthur Ellison, medlem av Sällskapet för psykisk forskning, säger att han är benägen anse att fenomenet är supernormalt. Han hade inte kunnat finna något som tydde på trick.

(Källa: *Psychic News*, London.)

Under århundradena har det omtalats åtskilliga gråtande madonnabilder och mirakler med andra religiösa föremål, omtalar en skribent, *Raymond Bayless*, i *Fate* i mars detta år. (Se f. ö. Sökaren nr 6, 1965, där det berättas om en gråtande mariabild i Mexiko.) Men Bayless skriver att mycket få av dessa fall har undersökts vetenskapligt, och han tror att de ytterst sällan är äkta. Han ger en redogörelse för en undersökning som han gjort av en gråtande madonnabild. Det hade getts vidsträckt publicitet åt denna ikon, vars ägare var en rysk invandrare, fru Antonia Kulis, och den hade visats i många amerikanska städer. Bayless såg och granskade den i en rysk ortodox kyrka i Los Angeles. Själva bilden fick han undersöka med hjälp av förstoringsglas och en stark lampa men inte röra vid. Baksidan av den var täckt av sammet.

Ärkebiskopen Antony, överhuvud för de ryska ortodoxa i södra Kalifornien, tog upp litet av "tårarna" åt Bayless. Det var något hårdnat, halvfast som smakade sött.

Substansen och "tårränderna" på madonnans ansikte påminde om kristalliserad substans. Dropparna var runda till formen som tårar. De var inte i flytande form och rörde sig inte det minsta på bilden: vid Bayless' återkomst några dagar efter den första undersökningen, var "tårdropparna" precis lika stora och hade precis samma läge på bilden som vid första besöket.

Bayless tror att i detta fall har villfarelse, hysteri och dålig iakttagelseförmåga spelat en stor roll. (En del besökare tyckte sig se tårar trilla ner för madonnans ansikte, medan Bayless var närvarande och inte kunde se några fallande tårar.) Denna författarens åsikt förefaller egendomlig, eftersom han ju ändå upptäckte att där fanns "tårar". —

Någonting misstänkt på ikonens kunde han inte finna, inga hål i den, men en ingående undersökning fick ju inte göras. Bayless anser att en gråtande ikon med lätthet skulle kunna åstadkommas med bedrägliga medel.

En servitris i Ventura, USA, Ruth Potter, 375 West Ramona Street, säger att hon har talat med varelser från rymden, som besöker jorden i "flygande tefat", samt att hon fått göra en åktur i ett rymdskepp. Ruth Potter omtalar att hon har pratat med rymdvarelser sedan sitt åttonde år. De som hon senast samtalade med, var här för att öva sig i de förfaranden de skulle begagna för att evakuera sin personal och "några jordiska vänner" i händelse någon katastrof skulle inträffa i det området. "De har sagt mig att om nödläge uppkommer, såsom över svämning, jordbävning eller atom-anfall, skall jag sända ett telepatiskt budskap till dem, så kommer de och hämtar mig på en stråle", sa miss Potter. Hon uppger också att de är här för att förhindra att människan skadar jorden och andra planeter genom atomsprängningar; de renar också atmosfären från radioaktivitet. Enligt Ruth Potter går jorden mot en stor katastrof om ingen ändring sker. Rymdfolket vet detta, och de har redan evakuerat en del djur i sina farkoster. Skälet till att de inte tar kontakt med oss, är att de är rädda att vi skall beskjuta dem. Om deras utseende säger miss Potter att de ser ut som vi människor, har blont hår, blå ögon och ljus hy. De är osynliga men kan göra sig synliga. De kommer från flera olika planeter, även sådana inom vårt solsystem. (Källa: *Press-Courier*.)

En vän nämner i förbigående i ett brev att han tycker att SÖKAREN inte skall vara "stygg" mot "George" (Adamski) eftersom denne nu är död. Ja, nog bör man vara snäll mot de döda — och de levande — men eftersom Adamskis böcker ännu sprids och propageras för, kan vi inte fransäga oss möjligheten att för klarhetens och sanningens skull påvisa brister hos dem och deras författare.

I UFO-tidskriften *Probe* (adress A. Laprade, 48 Great Brook Valley Avenue, Worchester, Mass., 01605, USA) som haft ett minnesnummer om George Adamski, läser man följande, som kan tänkas belysa GA:s intelligens och bildningsnivå. Han

Positivt manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska tur- och smyckestenen

lovordad av fru Helga Braconnier och pendeltestad med positivt utslag.

Harald Schubert, S:t Eriksgatan 109, V, Stockholm Va.
Tel. 33 19 32.

Demonstration av »cellaktivatorn»

MWO

(se Sökaren nr 8, 1965) samt även behandling med detta instrument ges av Harald Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

skriver i en artikel, betitlad "Sunt förnuft":

"Om månens yta är så mjuk som de säger (och månen står inte stilla i rymden... den rör sig snabbare än... vi inser) och även om den rörde sig med endast 100 km i timmen, skulle den skapa en luftström omkring sig. Den luftströmmen skulle naturligtvis plocka upp det stoft eller vad som kunde finnas på månytan (mjuk) och blåsa bort det. Månen skulle, för att uttrycka det enkelt, bli mindre och mindre i stället för att vara lika som nu. Stoftet från månytan skulle falla ner på jorden i stora mängder. Så, deras förklaring är mycket svag. Den stämmer inte. Men, vad kan vi vänta av folk som utger sig själva för att vara "auktoriteter" inom astronomin utan att någonsin ha satt sin fot på en främmande planet? —"

Vad menar läsarna om George Adamski?

*

SÖKARENS presentation av UFO-fenomenet består främst i publicering av de enligt vår bedömning bästa artiklarna från de bästa UFO-tidskrifterna. De UFO-magasin som vi vill rekommendera, och som tillsammans ger en mångsidig och intelligent översikt över ämnet flygande tefat, är *Flying Saucer Review* (31 Furnival Street, London E.C.4, England) vilken allmänt rankas som nr 1, *The UFO Investigator* (NICAP, 1536 Connecticut Avenue, N.W., Washington D.C., 20036, USA) som utges av den UFO-organisation i Förenta staterna som är störst och även har de största ekonomiska och intellektuella resurserna; i dess styrelse finns bl. a. ansedda vetenskapsmän och militärer, *Saucer News* (P.O. Box 163, Fort Lee, N.J., 07024, USA), *The APRO Bulletin* (3910 E. Kleindale Road, Tucson, Arizona, USA) samt även *Australian Flying Saucer Review* (227 Bay Street, Brighton-le-Sands, Sydney, N.S.W., Australien) och Palmers magasin *Flying Saucers* (Amherst, Wisconsin, USA) fastän den senare är av ojämn kvalitet.

De som är intresserade av adamskianhängarnas syn på saken, kan läsa tidskriften *Dansk Get Acquainted Program* (Leif Eckhoff Pedersen, Kastrupvej 260, Kastrup, Danmark) den engelskspråkiga *UFO Contact* (H.C. Petersen, Bavnevoldden 27, Maaløv, Sj., Danmark) samt även *UFO-Nyt* Rønnevej 2, Korup, Fyn, Danmark). Den senare kan rekommenderas dem som inte läser engelska.

Är Munesh . . .

(Forts. fr. sid. 2)

var rörande, och Munesh ville inte äta om hon inte var närvarande.

Munesh vände än en gång tillbaka till Chandgari, men han var nedstämd och tillbakadragen utom när någon av Bhajan Sings familj kom på besök. När Ayodhya Devi kom med sin dotter, brukade Munesh fjäska för dem och röra upp himmel och jord för deras skull. En gång gav hon pengar till Munesh farmor, varpå Munesh blev lika bekymrad som en äkta man. "Du kommer att bli ruinerad om du strör pengar omkring dig på det sättet!" sade han. Han ville även att änkan skulle sova i hans rum. När de gav sig iväg, började han åter sörja; hans minnen sköt tydligen åt sidan hans upplevelser i nutiden. Det verkade som om det enda som kunde tillfredsställa honom, var att leva tillsammans med Ayodhya Devi och barnet i Itarni, så som de hade levt innan Bhajan Singh dog.

Vid denna tid var Munesh 10 år gammal. Ryktet hade gått vitt och brett och nådde slutligen universitetet i Rajasthan, Jaipur, och avdelningen för parapsykologi. Då vi hade undersökt denna typ av fenomen tidigare, gav vi oss omedelbart iväg i en forskningsgrupp till byarna Chandgari, Itarni och Bisara. Vi frågade oss, när vi började undersökningen:

1) Var bevisen "gjorda"?

2) Kunde fallet förklaras av att Munesh på normal väg haft tillgång till upplysningar?

3) Var det ett fall av utomcerebralt minne?

Ingen i undersökningsgruppen hade ju varit närvarande när de ursprungliga händelserna utspelade sig. Det första vi gjorde, var att försöka komma underfund med om det bara var ett stort bedrägeri. Vi kunde inte komma på något som tydde på det och heller inga motiv till något sådant. Munesh familj hade under lång tid ignorerat pojkens prat om sin tidigare existens. Ja, de hade gjort narr av honom och straffat honom. Det fanns ingen ekonomisk vinning med i spelet, och det hade nästan inte getts någon offentlighet alls åt fallet utom vad som framfördes som muntliga rykten. Det gick fyra år innan fallet först omtalades i en ortstidning.

Men kunde Munesh på normalt vis ha fått upplysningar om Bhajan Sings förhållanden? Vi fann att inte

pojken på något sätt varken vid fyra års ålder eller senare hade kunnat få reda på enskildheter rörande Bhajan Singhs liv. Det förekom mycket liten om ens någon förbindelse mellan Chandgari och Itarni, ty ett avstånd på sex (svenska) mil är väldigt i Indien, där goda vägar är sällsynta. Munesh själv hade vid få tillfällen varit utanför sin egen lilla by och då alltid i sällskap med sina föräldrar. Dessutom hade ingen i Chandgari någonsin hört talas om Bhajan Singh; hans död hade inte omtalats i tidningarna.

Sedan vi inte kunnat finna någon möjlighet att Munesh fått sina upplysningar på normalt sätt, återstod för oss att studera fallets fakta i ljuset av en paranormal teori. Ju mer vi undersökte fallet, desto mer måste vi medge att minnena, kännedommen om hemliga samtal och pojkens känsloreaktioner pekade på något utanför det normala.

Vi har prövat fallet på alla upptänkliga sätt och alltid kommit till samma slutsats: det är fråga om utomcerebralt minne.

Denna term är en arbetsterm som vi använder. Vi vill inte säga "reinkarnation" eller "multipel personlighet" eller "besatthet", ty som empiriska forskare undviker vi okultra och spiritualistiska anknytningar.

Vår term innebär endast att Munesh uppgifter om minnen av ett tidigare liv tycks vara oberoende av cerebrum, minnescentrum i hjärnan, vilket antas dö med individens död.

Någon förklaring till fallet Munesh har vi inte. Vi kan bara säga att vi ingenting vet.

Anm. H. N. Banerjee är professor i filosofi vid Rajasthans universitet i Jaipur, Indien, och redaktör för *Parapsychology*, *The Indian Journal of Parapsychological Research*.

Artikeln är med särskilt tillstånd återgiven från *Fate Magazine*, Evanston, Ill., USA.

RYTMOSCOPE

ger Er 6 månaders personlig biorytmisk information och avslöjar Era »goda och dåliga dagar». Biorytmisk information har blivit en viktig rådgivande faktor för alla som vill planlägga sin verksamhet och t. ex. välja lämpligt datum för alla betydelsefulla handlingar. Rytmoscope beställs från YLINENPATENTS, Freigatan 13, Stockholm Ö. Meddela födelsedag, månad, år. Postförskott kr. 12:95.

Patientens undran:

Bakterier eller mediciner - vilket är farligast?

Av L. Stratford Houghton

De flesta av oss är rädda för bakterier. Vi har hört talas så mycket om dem. Man har sagt oss att sjukdomar orsakas av bakterier — olika för olika sjukdomar; eller det är en "bacill", en "mikrob" eller ett "virus" ... kalla det vad ni vill, men det är alltid fråga om någon mycket liten organism, alltför liten för att kunna iaktas annat än genom mikroskop.

Man säger oss att en del av dessa organismer är mycket skadliga och att vårt enda hopp är att få i oss — antingen genom munnen eller genom inympning — något medel som kan bekämpa och besegra inkräktarna.

"Men", frågar vi som är patienter, "om de medel som vi inför i vår organism, är så starkt verkande att de kan förgöra mikroberna, kommer de då inte att också skada oss?"

Och detta är inte en dum fråga, som vi ställer; även medicinare börjar undra över detta. Så till exempel uppges det (*Daily Telegraph* 26/3, 1965) att Sir Derrick Dunlop, den nuvarande ordföranden i Watch Committee on Drug Safety och förutvarande professor i medicin vid universitetet i Edinburgh, har sagt att 10—15 % av patienterna på våra allmänna sjukhus lider av sviter från läkares försök att behandla dem med moderna mediciner. Vår makt över naturen har nu gått så långt att naturen synes vilja hämnas på oss genom att utkräva massiv vedergällning. Antibiotika sveper undan bakteriefloran från en patient och efterlämnar ett vakuum i organismen. Men naturen avskyr vakuum; den befolkar det här med virila mikrober som är motståndskraftiga mot antibiotika.

Kan man undra på att patienterna är rädda? Det har skapats en världsomfattande fruktan för bakterier, och den i sin tur har gett upphov till en ännu större fruktan för mediciner.

Den 19 mars 1965 återgav *Daily Scetch* en ledande artikel från *British Medical Journal*, som omnämnde fall som behandlats med ett antibiotikum, tetracyclin.

Fall 1. Ett barn som fötts för tidigt och avled, befanns ha stora

mängder av tetracyclin i benvävnaden. Modern hade fått dagliga doser tre veckor före barnets födelse.

Fall 2. En moder som tog denna medicin för akut bronchitis under havandeskapets tidigare skede, fick sitt barn för tidigt, och det saknade lillfingeret.

Denna medicin orsakar också ibland ödesdiger leverskada hos mödrar.

Den 6 september 1964 omtalade *Sunday Times* att läkare vid National Hospital, London, upptäckt att en typ av mediciner som används som lugnande medel vid psykiska sjukdomar, tycks kunna förorsaka obotliga skador på hjärnan. Dr. Richard Hunter och två kolleger till denne omtalar att de funnit tretton kvinnor på ett mentalsjukhus vilka led av sviter efter behandling med vissa kraftiga mediciner. I det kungliga medicinska sällskapets skrift "Proceedings" sa de tre läkarna att i vissa fall var dessa kvinnors ansikten så förvridda att det påverkade deras ätande och drickande, andningen och talet. Abnorma rörelser av extremiteterna — liksom t. ex. vid danssjukan — förekom i samtliga fall. Hos en del personer förekom iögonenfallande huvud- och halsrörelser, vilka psykiskt pinade dessa människor, men de symptomen försvann, när medicineringen upphörde.

Och så finns där neurosedyntragedin, som vi alla känner till. Det har uppgetts att över hela världen har 20.000 barn fötts utan lemmar. Och i *Yorkshire Post* (Leeds) den 20 mars 1965 läser vi att professor K. Hansen, styrelseordförande i en av världens största kemiska fabriker, sagt att det inte finns något sätt att säkert undvika framtida olyckshändelser liknande den med neurosedynet.

Så finns det en annan medicin, negram, som misstänks för att orsaka ovanliga reaktioner i patientens centrala nervsystem. Enligt *The Sun* den 8 januari 1965 har dr. Dennis Cahal, hälsoministeriets medicinkontrollant, varnat Englands 23.000 familjeläkare för denna medicin och omtalat att en del män-

niskor har fått hallucinationer sedan de tagit negram. Andra har fått "visuella störningar" och hudreaktioner.

Vi kunde fortsätta med flera exempel. — Men varför uppkommer dessa fruktansvärda följder av medicinanvändning? Medicinerna testas noggrant innan de släpps ut i marknaden. Ingen läkare skulle föreskriva en medicin innan han är övertygad om att den hade testats ordentligt. Vad är det då för fel med testerna?

Nu kommer vi till kärnpunkten i hela denna sak. Varför är vi, patienterna, så rädda? Vad är det för fel med testmetoderna? Jo, medicinerna utprovas på djur i det man tror (eller hoppas) att verkan på människor skall vara densamma.

I oktober 1965 (tror jag det var) hade "Lancet" en artikel där det hävdades att det var ytterst farligt att anta att resultaten av djurexperiment skulle överensstämma med resultaten vid samma behandling av människor, eftersom djurens och människornas fysiologi har vissa betydande skillnader.

Det faktum att djurförsöken inte är säkra, visas av neurosedyntragedin. Neurosedynet hade utprovats på apor och befunnits oskadligt. Men när det gavs till kvinnor, inträffade de tragedier som vi känner till. Senare testades det på kaniner, vilka reagerade på samma sätt som människor, och detta avslöjade att även djur av olika arter reagerar olika. Så varför skulle vi vänta oss att experiment på djur skulle ge oss kunskap om medicinens verkan på människor?

Lekmannen kan naturligtvis inte anvisa någon väg som skulle vara säkrare än djurförsök. Det är ett problem som måste lämnas åt läkare och forskare att lösa. Men eftersom djurförsök leder till så mycket tragedier för människor, tycks det uppenbart att denna metod måste upphöra först av allt.

Hur kan djurförsök stoppas? Om vi — och djuren — skall kunna skyddas, är det nödvändigt att för

(Forts. på sid. 7)

Uttalande för pressen om UFO-observationerna i Dexter och Hillsdale

av professor J. Allen Hynek, amerikanska flygvapnets vetenskaplige UFO-konsult, den 22 mars 1966.

Flygvapnet har bett mig redogöra för vad jag hittills kommit fram till. Detta skall jag gärna göra under förutsättning att det klart förstås att mitt uttalande gäller de två viktigaste händelserna som rapporterats till mig: händelsen i närheten av Dexter, Michigan, den 20 mars, och en liknande i Hillsdale, Michigan, den 21 mars. Jag uttalar mig nu inte om de hundratals oförklarade fall som finns vid sidan av tusentals förklarade och som rapporterats inte endast till Project Blue Book utan även i andra länder under flera år, så som omtalats i böcker och artiklar på senaste tiden. Jag har inte undersökt dessa — sådana som händelsen i närheten av Exeter, New Hampshire, samt de som rapporterats i de västra staterna förra året, och inte heller förbryllande fall i utlandet såsom det i Cuernavaca, Mexiko, i slutet av förra året. I min ställning som vetenskaplig konsult har jag rekommenderat att kompetenta forskare studerar sådana fall där vittnesmål från ansvarskännande personer synes göra ett studium berättigat. Det kan finnas åtskilligt av värde för vetenskapen i sådana tilldragelser. Vi vet mycket mer om den fysiska världen 1966 än vi gjorde 1866 — men, på samma sätt, kanske de som lever 2066, kommer att anse vårt vetande mycket ofullständigt. Vi får inte, i vår strävan att snabbt få svar, bete oss som en mr. Frederick Smith.

Om det alltså är klart att jag inte gör något generellt uttalande om hela UFO-fenomenet under de senaste 20 åren i vårt land och främmande länder, är jag beredd att diskutera händelserna i Dexter och Hillsdale.

Nu är det så att utom dessa två speciella fall har det varit en ström av andra rapporter från denna trakt, både före och efter den 20—21 mars, och jag kan omöjligen ha haft tid att undersöka dem alla. Jag har emellertid haft tid att fastställa att, samtidigt som unga kvinnor vid Hillsdale College ärligt och sanningenligt rapporterat en mycket förbryllande iakttagelse, har i Hills-

dale vissa unga män utfört pojkestreck med bloss. Och jag har också fastställt att de bilder som gavs åt pressen i går, togs den 17 mars, i närheten av Milan, Michigan, och inte har något som helst att göra med iakttagelserna den 20 och 21 mars, och utan någon som helst tvekan är en tidsexponering av den uppstigande halvmånen och planeten Venus. Jag understryker att denna förklaring gäller dessa fotografier och inte händelserna i Dexter och Hillsdale.

Beträffande de senare: här är kalla fakta, återstoden, den gemensamma nämnaren, sedan så mycket som varit möjligt under den korta tid som stått till buds, sorterats ut av de subjektiva, periferiska och motsägelsefyllda påståendena.

Majoriteten av observatörer i båda fallen rapporterade endast ljussken — röda, gula och gröna, tyst lysande ljus, i närheten av marken. De har inte beskrivit något föremål. De två enda observatörer som faktiskt beskrev ett föremål, har uppgett att de aldrig var närmare det är 500 yards (ca 450 meter) ett avstånd som inte möjliggör iakttagelser av detaljer. Vittnen har beskrivit lysande ljus — ljus som tycktes röra sig men aldrig långt från en bestämd plats, eller som plötsligt försvann och dök upp på en annan plats. Vad var nu detta för plats? Jo, i båda fallen en sumpmark. I båda fallen utpekades den plats där ljusen iakttagits: i Dexter syntes de mellan två avlägsna grupper av människor, och i Hillsdale sågs de i en djup sumpmark mellan flickorna och avlägsna träd. Det var i båda fallen ett mycket väl lokaliserat fenomen. Jag tror att detta är ett mycket betydelsefullt faktum.

En dyster sumptrakt är en högst osannolik landningsplats för besökare från rymden! Det är inte en plats där en helikopter skulle hålla sig svävande under flera timmar eller där det är troligt att en ljudlös, hemlig maskin skulle testas.

Vad är nu en sumpmark? Det är ett område med förmultnande vegetation och upplösning. Sumpmarker

är inte astronomers vanliga arbetsplats; de har vanligen sina ögon tränade för vida högre belägna objekt — ändå har den holländske astronomen Minnaert i sin bok "Light and Colour in the Open Air" (ljus och färger i fria luften) följande att säga om sumpmarker. Han beskriver ljus som har iakttagits i sumpområden av astronomen Bessel och andra utmärkta iakttagare. Ljusen, säger han, påminner om bloss med ett tunt sken, ibland kan de iaktas på marken, ibland som svävande över den. Blossen försvinner på en plats och dyker plötsligt upp på en annan och ger så illusion av förflyttning. Färgerna, säger han, är ibland gula, ibland röda och blå-gröna. Ingen värme märks och ljusen bränner inte marken och efterlämnar ingen aska. De kan uppträda i timmar åt gången och ibland under en hel natt. I allmänhet förekommer ingen lukt, och vanligen inget ljud, utom det puffande ljudet av små explosioner, så som när tändning sker i en gasbrännare.

Var kommer gasen ifrån och vad tänder den? Den förmultnande vegetationen frambringar sumpgas, vilken kan bindas av is och vintriga förhållanden. När våren kommer med töväder, kan det hända att gas frigöres.

Blossen, säger Minnaert, är en form av kemiskt ljus, och dess låga temperatur är ett av dess karaktéristika. Exakt hur detta sker är inte känt, och den saken skulle kunna göras till föremål för ett intressant studium.

Ljusen i sumpmarken i närheten av Dexter och Hillsdale observerades under två eller tre timmar. Inga andra ljud hördes än puffande ljud. Ljusen var röda, gröna eller gula, och de tycktes röra sig sidledes och höja sig litet över marken. Jag understryker att detta inte skulle kunna vara ett vanligt fenomen — det är av en unik karaktär. Jag har aldrig sett det själv, och det är lätt att förstå förskräckelsen hos vittnena som såg det och uppriktigt beskrev vad de såg.

Det förefaller troligt att när det

nuvarande tövädret inträdde, frigjordes gaserna CH_4 , H_2S , PH_3 , vilka bildats genom upplösning av organiskt material. Sienkos och Planes kemibok har detta att säga: "I luften flamlar vanligen fosfin, PH_3 , ut i låga, som det synes emedan det antändes av spontan oxidation av det förorenade P_2H_4 . De irrbloss som ibland kan ses i sumpmarker, kan bero på spontan antändning av förorenat PH_3 , bildat genom reduktion av naturligen förekommande fosforsammansättningar."

Andra vetenskapsmän har påpekat för mig att i sumpmarker är bildningar som H_2S och CH_4 , vilka uppstår av förmultnande vegetation, vanliga. Dessa kan antändas av spontant brinnande fosfin, PH_3 .

Det synes mig som om det förhållandet att iakttagelserna gjordes vid sumpmarker i dessa speciella fall, är mer än en tillfällighet. Ingen grupp av vittnen såg någon maskin som flög mot eller lämnade sumpområdet. Ljusen lokaliserades till sumpmarkerna. Konstapel Fitzpatrick sa att ljusen syntes dyka upp bakom en höjd i närheten av sumpmarkerna och lyste mellan träden. Han uppgav att ljusen sakta ökade och minskade sin ljusstyrka — ungefär som scenlampor. Flickorna i Hillsdale beskrev nästan samma sak. Detta kan tänkas ha berott på att olika mängder sumpgas frigjordes.

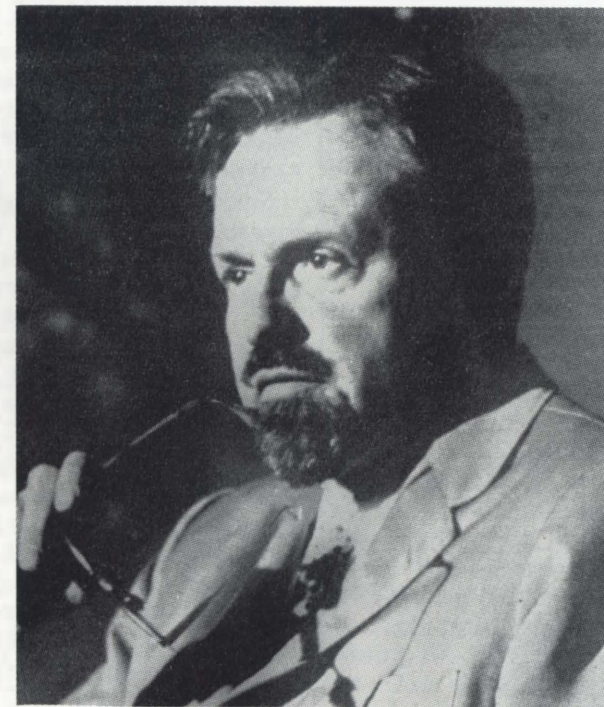
Att ljusen försvann när folk kom i närheten med strålkastare och billyktor, kan tyda på att ljusen syntes

skarpa endast för ögon som var anpassade till mörkret. Kvällen var mörk — ingen måne var uppe. Flickorna i Hillsdale höll sina rum mörka för att kunna se ljusen i sumptrakten.

Jag understryker att jag inte kan bevisa inför en domstol att detta är den fulla förklaringen till dessa observationer. Det synes mycket sannolikt emellertid att en kombination av betingelser under denna vinter, som var ovanligt mild i det här området, och speciella väderförhållanden dessa nätter — det förekom mycket lite vind på båda platserna — var sådana att de frambringade detta ovanliga och förbryllande fenomen.

Anm. Enligt NICAPs tidskrift The UFO Investigator, Washington, har ett par experter sagt att de inte tror på Hyneks teori — men det är ovisst om dessa läst Hyneks pressuttalande eller endast tagit del av tidningarnas reportageuppgifter om UFO:n med rund form som flugit uppe i luften i formation på fyra till fem föremål.

Vad som gör att man inte vill godta Hyneks lösningsförslag, är de många andra rapporterna från samma trakt. Den 14 mars såg enligt The UFO Investigator polismännen Bushroe och Foster i Dexter fyra skivformade föremål som manövrerade i luften. Samtidigt rapporterade tre polisstationer liknande fenomen: mer än en »skiva... röd och grön, som rörde sig i nordvästlig riktning». Bushroe sa i en officiell rapport att det var det märkligaste som Foster och han någonsin hade varit vittne till. »Föremålen kunde röra sig med fantastisk hastighet och göra mycket skarpa vändningar.»

Professor Hynek

Patientens undran

(Forts. fr. sid. 5)

det första vivisektionen görs illegal. Läkare, medicinfabrikanter och vetenskapsmän bör gemensamt se till att detta blir gjort. För det andra måste ansträngningar göras för att komma på andra testmetoder; och så måste läkare vara mycket restriktiva med ordinationer av de flesta mediciner. Och för det tredje måste allmänheten omskolas så att den lär sig använda de rätta medicinerna och även leva rätt. De måste med andra ord läras "naturläkekonst". Undervisningen skulle påbörjas i skolan så att människorna redan från barndomen blir lärda vad naturlig föda och ett naturligt liv innebär. Vi måste alla vända tillbaka till "det Enkla Livet" i "gamla tider", när detta var det enda levnadssättet. Kropp och själ var mycket friskare då. Människans levnadssätt måste fullständigt nyorienteras, och vi som vet sanningen i detta avseende, måste göra allt vad vi kan för att ge publicitet åt den och lära de ännu okunniga ett rätt liv. De som har förmåga att skriva och tala, bör "sprida ordet". Alla bör hjälpa till i detta arbete så att den dag närmar sig då man inte längre bryr sig om mikrober och mediciner och då kroppens och själens fullkomliga hälsa och harmoni än en gång intar sin rättmätiga plats i världen.

(Från tidskriften Natural Therapeutics, The Lodge, Brantridge Forest, Balcombe, Sussex, England.)

Anm. Skadliga bakterier angriper inte en fullt frisk kropp — lika litet som skadeinsekter ger sig på frisk gröda. Det är det biologiskt mindervärdiga som angrips för att förgöras — så är naturens visdom; på så sätt hålles arten vid god kvalitet.

Enligt red:s tro kommer det nuvarande drogtänkandet hos läkarna att upphöra i en framtid. När man nu går till en läkare för en åkomma, skriver denne glatt ut en eller flera mediciner — vilket han själv tjänar på, då han har provision av apoteket. »Sjukdomar botas med mediciner» är läkarnas huvudtes nu. Men i framtiden blir det så, om vissa tecken i nutiden tyds rätt, att mediciner, i den mån de är syntetiska och natur- och artfrämmande, kommer att användas endast i nödfall. Framtidens läkare kommer att intressera sig för patientens levnadssätt, och hans åtgärder kommer att innebära dietföreskrifter, fasta, örterapi, healing, behandling med naturstrålar m. m.

Det är de missnöjda som är mänsklighetens välgörare. De belåtna gör ingenting.

W. S. Landor

LÖSNINGEN AV UFO-GÅTAN

Om vad UFO:n är, finns olika meningar, och många understryker sin egen uppfattning i ordalag som nedvärderar förståndet hos dem som har annan mening. De flesta som objektivt studerat fenomenet, har väl kommit till den slutsatsen att UFO är interplanetariska farkoster av utomjordiskt ursprung. Men även andra hypoteser finns. Här några exempel på vad tefaten antas vara:

Farkoster från andra planeter (och andra solsystem) med besökare som är här för att hjälpa oss i vår andliga utveckling eller ha tillsyn till våra atomexperiment eller utnyttja vår jord på något sätt (kanske överta planeten vid lägligt tillfälle eller utvinna någonting ur vårt havsvatten eller vår berggrund) eller vetenskapligt studera oss. Besökare från framtiden (!) eller från andra regioner av verkligheten, vilka inte är förnimbara för våra sinnen. Guds änglar eller djävulens manifestationer. Farkoster i vilka de avlidna färdas in i det tillkommande. Materiella, tillfälliga skapelser av starka, psykiska krafter som finns hos jordiska människor eller främmande väsen, varvid UFO:n (eller även deras besättningar) skulle vara fenomen påminnande om materialisationer inom t. ex. spiritualismen, fastän starkare. Farkoster som begagnas av varelser från jordens inre. Rymddjur. Fenomen av okänt ursprung.

De elektromagnetiska verkningarna av UFO:n uppdykande kan tyda på att de är fasta, materiella ting som använder naturliga framdriftsmetoder, men det har också rapporterats att UFO:n pulserat, ändrat storlek, form och färg, vilket tyder på någonting levande.

Det är tänkbart att UFO:n, eller en del av dem, kommer från livsregioner där materiens delar är mera löst sammanbundna än i vår värld och står under viljans inflytande så att där existerande varelser kan skapa sig farkoster med sin

egen tanke. Dessa kanske sedan »nedtransformeras», eller ombildas, så att de anpassas till våra förhållanden och kan existera här och iaktas här, och att UFO-varelserna i vår värld får lov att använda sådana framdriftskrafter som här står till buds.

Skilda paranormala psykofysiska fenomen visar att ande ohindrad av den fysiska kroppens och sinnenas mur, har makt över materien. Vissa människor kan med sin ande nå utanför sina sinnen. Det är medier, psykiker, klärvoajanter, yogier, »trollkarlar». En del av dessa kan åstadkomma fenomen, där materien synes vara underställd anden: levitationer, apportioner, psykiska operationer etc. Dessa fenomen antyder att i en »riktigare» värld än vår behärskar de levande varelserna materien och skapar den efter sina önsknings.

Eftersom allt som finns, torde existera i ande (varav våra mänskliga själar är fragment eller avspjälkningar) som skapelser av andlig substans, är det naturligt att tänka sig att materien kan formas efter andens vilja. Där så sker, uppkommer den erfarenhet som kan kallas »himmelen». I »helvetet» (där vi möjligen befinner oss) är förhållandet annorlunda. Här är materien vår herre. Den verkar på oss, skapar vårt liv. Vi är instängda och fastlåsta i den. Vår fysiska kropp som vi identifierar oss med — ack! — är en levande växt som förändras, åldras och dör. I stället för att vara formbar för vår ande är materien här i »helvetet» en fientlig värld som plågar och hotar oss. Helvetets förutsättning tycks vara de levande andarnas oförmåga att behärska materien; i stället liksom växer materien runtomkring själen och bildligt talat in i själen på ett obönhörligt sätt.

UFO:n är troligen manifestationer från det stora okända som finns bortom vår begränsade och tragiska materiedominerade helvetesvärld, från andra och mer fullkomliga världar i världen.

Grey Owls levnadssaga

I sin ungdom förtjänade Grey Owl sitt knappa levebröd som jägare och trapper i norra Ontario.

En dag på våren 1927 påträffade han och hans flickvän Anneharo två övergivna bäverungar. På Anneharos enträgna uppmaning tog Grey Owl dem med till tältet som han hade satt upp vid en närbälgens sjö.

Följande dag klättrade de små bäverungarna upp i Grey Owls knä för att han skulle stryka dem och kela med dem. I början behandlade han dem reserverat. Innan veckan var slut, hade de fullständigt vunnit honom.

Veckan därpå gav han sig iväg för att vittja de snaror han hade utsatta, ty han hade ingen tanke på att ändra sitt sätt att leva. I den första snaran fann han en bäver hängande i ena foten — fortfarande vid liv men med sina ögon utstungna av fåglar.

Som i en plötslig vision såg Grey Owl sina små kelgrisar lida samma bittra öde. Enligt hans egen utsago blev han både uppriven och förändrad av denna händelse.

Han slutade att jaga, att lägga ut snaror och att förtära kött och ägnade resten av sitt liv åt att rädda bävrarna från utplåning. I kraft av den medkänsla som fötts hos honom, blommade denne illitterate halvvilde ut som människa.

Tillsammans med Anneharo lärde han sig läsa och skriva. Sedan reste han runt till de platser där jägarna tyckte om att samlas, och höll en rad föredrag om människans släktskap med naturen — och han använde sina kära bävrar som bästa exempel.

Snart hörde de kanadensiska naturvårdsmyndigheterna av sig. Under deras beskydd reste Grey Owl omkring i Kanada, Förenta staterna och Storbritannien. Överallt blev åhörarna rörda av hans idealism och hänförelse. George VI kallade honom till Buckingham Palace för ett framträdande.

Med Anneharo slog sig Grey Owl ned i ett bäverreservat i Saskatchewan, där han levde under de elva år som återstod för honom. Där skrev han fyra mycket spridda böcker om naturlivet i Kanada. Efter hans död 1938 blev hans grav en helgedom för djurälskare i det landet.

(Från Curtis P. Freshel)

Trons magi

(Forts. fr. föreg. nr.)

Tanken är inte någonting eteriskt. En tanke är verkligen något existerande. Den har substans. En tanke har också liv. "Skär i ett ord", sa Emerson, "och det blöder." Det är ett målande sätt att uttrycka att en tanke är en levande verklighet. Emerson menar inte att bloddroppar bokstavligt faller ned från ordet. Men han säger att om vi tar ett ord, ett vitalt, betydelsefullt ord, och sätter det samman med andra vitala, betydelsefulla ord så att de blir till en tanke, då kan det ge upphov till liv eller till förfall alltefter det sätt på vilket det används.

Antag till exempel att du är en som tänker negativt — du går alltid omkring och tänker negativt. Du är full med negativa tankar från morgon till kväll, och du ger uttryck åt dem. Vad är det du gör? Någonting mycket farligt: du sätter negativa krafter i rörelse omkring dig. Det finns en lag som säger att lika drar lika till sig. Jag har inte uppfunnit den lagen och inte du heller. Men den finns där. Så om du sänder ut negativa tankar, aktiverar du negativa inflytanden i världen genom verkan av denna lag att lika drar lika till sig, och du erfar själv negativa följder. Det kan inte vara på annat sätt. Om du å andra sidan sänder ut positiva tankar — glada, ljusa tankar av tro och tillförsikt — så aktiverar detta positiva inflytanden i din omgivning, och du erfar själv som en följd positiva resultat.

Antag att du tänker fruktans tankar, så som en del människor gör — tankar av oro och ångslan. Dessa tankar aktiverar tendenser till fruktan och oro i din omgivning och du erfar själv som en följd oro och ångslan. Men om du å andra sidan påminner dig att "jag är ett Guds barn, och Gud är med mig — så jag behöver inte vara rädd", då sänder du ut positiva tankar av mod och tillförsikt, och om du fortsätter med det, kommer du själv att som en följd erfar tankar av mod och tillförsikt. Vi får vad vi tänker. Trons magi återför till oss de goda ting som en god Gud ger.

Jag var i Charlottesville, Virginia, för någon tid sedan. Framför hotellet i Charlottesville står en storartad staty av Stonewall Jackson, vilken i vissa avseenden var en av de

största män som Amerika har föstrat. När Stonewall Jackson en gång planerade ett djärvt fälttåg i Shenandoahdalen, kom, kvällen innan en framstöt skulle ske, en honom underställd befälhavare fram och sade: "General, jag är rädd. Jag är rädd för att detta är en oriktig utveckling av våra styrkor. Jag är rädd för att vår strategi inte är förnuftig. Jag fruktar att vi kommer att förlora en mängd av våra män."

Den store Jackson lade sin hand på den räddhågade generalens skuldra och sade: "General, ta aldrig råd av er fruktan."

Om du tar råd av din fruktan, kommer din fruktan att föröka sig. Om du hyser tvivel på dig själv och din förmåga och tänker på dig själv som underlägsen, kommer du att som en följd erfar en flod av misslyckanden och hinder. Det är en mycket allvarlig sak, mina vänner, att vi så ofta besegrar oss själva på grund av våra tankar, när vi genom trons magi kunde vinna segrar.

För flera år sedan läste jag några ord som den store psykiatern Karl Menninger sagt, och de fascinerade mig. En gång sedan jag citerat dem i en predikan, kom en man som åhört predikan, till mig med en trätavla där dessa ord stod skrivna, och jag har nu tavlan i mitt arbetsrum. Folk har kommit in och sett den och velat göra invändningar. Och en del har kommit och blivit inspirerade av den. Och dessa är orden: "Vårt förhållningssätt är viktigare än fakta." Man kan ibland få höra hårdkokta affärsmän understryka att fakta är fakta. Och en del människor har den föreställningen att ingenting är av större betydelse än fakta. Men det är bara inte så. Det viktigaste är inte fakta utan hur vi förhåller oss till fakta.

En person bedömer en situation och säger: "Detta är fakta. Det är ingenting att göra åt det. Man har bara att acceptera fakta." Detta är hans förhållningssätt till fakta — och så blir han besegrad av fakta. En annan person överblickar situationen och säger: "Detta är fakta, javisst, men jag har ännu aldrig sett de fakta som det inte funnits en lösning till. En del fakta kan förändras. Och där det finns ett faktum som det inte kan ändras på, kan jag kanske komma runtomkring det el-

ler under eller över det. Eller kanske jag kan väva in detta faktum i ett nytt mönster och leva med det och använda mig av det till min fördel." Denna persons förhållningssätt till fakta sätter trons magi i verksamhet, och han besegrar fakta — fakta segrar inte över honom. "Allt förmår den som tror..." Om du blott kan tro, skall ingenting vara omöjligt för dig.

En gång när jag talade vid ett affärsmäns konvent, utvecklade jag dessa tankar — och det är ett tema som jag ofta kommer in på, eftersom jag tror att där utpekats sättet att leva framgångsrikt — och efter mitt tal kom en man fram till mig och sade, ganska långtansfullt, tyckte jag: "Jag önskar bara att jag kunde tro allt vad ni sade om trons makt."

"Ett sätt", sade jag, "är att praktisera tron i verkligheten. Och jag skulle föreslå att ni studerar de ställen i Bibeln som handlar om tron. Det är Bibeln som talar om för oss att 'allt är möjligt för den som tror'."

"Var står det?" frågade han, och jag sade till honom att han skulle finna det i Mark. 9: 23. Så protesterade han: "Ni förstår bara inte vilka problem jag har. Det är så många svårigheter för mig. Som präst förstår ni det inte."

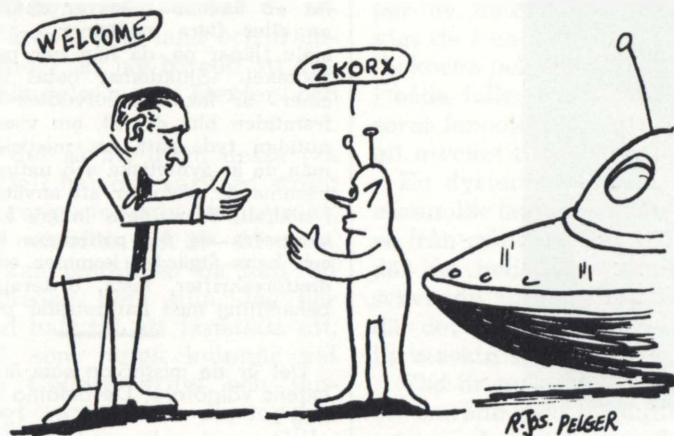
"Säg om det, min vän!"

"Det är så många svårigheter", upprepade han.

Jag försäkrade honom att jag hyste samma känsolr som han för svårigheter men sade att när jag tycker att jag har det besvärligt, tänker jag ofta på ett ställe i en gammal negro spiritual: "Nobody knows the trouble I've seen. Glory Hallelujah!" (Ingen vet om hur svårt jag har haft det.) Ja, vi har svårigheter; men vi har också Gud. Så: Glory Hallelujah! Med tro på Gud kan vi övervinna svårigheterna.

Jag övertygade honom till slut om att försöka med trons magi. Och vad tror du han gjorde? Liksom många andra chefer var han van vid att ha lådor på sitt skrivbord för post och meddelanden och ärenden som han måste ta itu med. Det fanns en låda för inkommande post, en för utgående och dessutom en med påskriften "Icke avgjorda ärenden". Den senare brukade det vara mera i än i de andra tillsammans. Men nu skaffade han sig en fjärde låda och placerade den intill de andra tre, försedd med en etikett: "Med Guds hjälp är allting möjligt". Och

(Forts. på sid. 11)

LOURIVAL DE FREITAS I LONDON

Efter de psykiska operationer som i korthet omnämndes i Sökaren nr 6, framträdde *Lourival de Freitas*, den brasilianske helaren, inför en publik på ett 50-tal utvalda ledare och helare inom den spiritua-listiska rörelsen — en läkare var också närvarande. Roy Stemman skildrade händelserna för *Psychic News* läsare. De Freitas uppträdande chockerade de engelska spiritua-listerna. Den föreställning han bestod dem, var ytterst primitiv, påminnande om shamanistiska och voodooistiska trollkonster. Det hände att han gick runt över golvet som ett djur i bur, att han kastade kniv mot vägg och golv med väldig kraft; han drack en stor mängd alkohol (vilket inte tycktes påverka honom det minsta) och rökte; han sjöng även en del och spelade på gitarr; han körde en synål genom en av sina kinder inifrån munnen och ut och genom halsskinnet på en patient (— hon kände det tydliga inte, och inget blod syntes) — detta förmodligen för att visa sin makt över materien. Hela föreställningen skedde i ett högt tempo och utan att de Freitas, vars andekontroll säger sig vara kejsar Nero, visade någon varsamhet och omtänksamhet i behandlingen av patienterna. Det är inte att förvåna att engelsmännen blev bekymrade och illa berörda och avbröt tillställningen, sedan två patienter behandlats.

De Freitas hade åtskilliga enkla instrument med sig; de var inte steriliserade. Först behandlades ögat på en kvinna med starr. En kniv fördes in under övre ögonlocket, och när helaren tryckte på ögat, föll plötsligt ett litet, till synes ogenomskinligt föremål ut ur det; det sades vara *ögats lins*! När detta skedde, begärde de Freitas fram fotografer, som tog några bilder. Läkaren fick ta hand om det "bortopererade" föremålet. (Inget blod syntes under proceduren, och efteråt kunde patienten se som förut, varken bättre eller sämre.)

Efter detta steg spiritualistiska ledare upp och försökte sätta stopp för föreläsningen, men en ny patient trädde fram, och de Freitas fortsatte. Det var en man som led av inre bölder. De Freitas tog med en snabb handrörelse ut hans löständer, gick in i ett annat rum och iförde sig en ny kappa och började därefter att arbeta med en sax inne

i mannens mun, dit han även stoppat en del bomull. Sedan helaren stuckit sina fingrar ner i strupen på mannen, kräktes denne och två föremål kom upp. — "Bernadette!" skrek de Freitas triumferande och pekade på ett porträtt av helgonet som han placerat på plattformen; så tog han på sin sax upp ett av föremålen och visade det för publiken. Läkaren steg fram och förklarade att det syntes vara sjuk vävnad, påminnande om tumör, men de Freitas tillät ingen närmare undersökning utan sa att det bortopererade måste grävas ner, eftersom det fanns en andlig länk mellan det och patienten.

Efter två behandlingar var det så i alla fall slut. En del närvarande beklagade att de Freitas inte fått fortsätta, andra kände sig lättade.

Psychic News har skrivit mycket om de Freitas framträdanden i London, och det har varit en debatt i tidningen mellan vittnen, där en del uttalat sig mycket negativt om brasilianaren, andra har försvarat honom och åter andra varit tveksamma. Sökaren skulle gärna publicera allt som framkommit i denna förvånande och fascinerande sak, plus de i *Psychic News* visade fotografierna, men de senare har vi inte råd att ta in och texten skulle fylla ett helt nummer av denna tidning.

De kända helarna Harry Edwards och Gordon Turner uttrycker sina starka tvivel på att något supernormalt hände. Edwards pekar bl. a. på att ingen fick närmare studera det som den manliga patienten skulle ha kräkts upp, samt att det var misstänkt att de Freitas, *efter det han fått veta patienternas sjukdom*, i båda fallen begav sig till ett angränsande rum, där han hade en del saker; det öga som behandlades, var det bästa (nästan normala) av patientens ögon, inte det mest sjuka. Edwards såg det som togs bort från kvinnans öga, och han gör den reflektionen att om detta verkligen hindrat synen, skulle hon ha varit blind på det ögat också, ty det tycktes vara något icke genomskinligt.

Sedan Edwards och Turners åsikter publicerats, trädde några personer fram till de Freitas försvaret. Fadern till det barn som tidigare opererats (se Sökaren nr 6) intygade (utan att avslöja sin identitet) att den beskrivning av operationen som Ann Dooley gett i *Psychic News*,

var riktig och att något trick från helarens sida aldrig förekommit. Denne lämnade aldrig det rum, där operationen skedde, han drack sitt vanliga kvantum whisky, men när han kommit ut ur transen och blivit sig själv igen, märktes ingen sprit i hans andedräkt. Fadern intygar att de Freitas botade både honom själv och hans dotter, fastän en mängd läkare, psykiatrer och präster hade misslyckats.

Ann Dooley uttryckte sin besvikelse över Edwards och Turners ställningstagande. Ella Sheridan (spiritualistisk förgrundsfigur) för-svarade också de Freitas. Hon hade bevitnat hans operationer vid den större visningen, hade på nära håll kunnat iaktta vad som hände och intygar riktigheten och objektiviteten i Roy Stemmans redogörelse i *Psychic News*. För henne råder det ingen tvekan om att de Freitas inte spelade utan verkligen befann sig i trans. George Chapman däremot fick intrycket att helaren inte var i trans under behandlingarna. Chapman finner alltsammans högst misstänkt men tycker att man skulle försöka få brasilianaren till England igen och studera hans operationer så noggrant som möjligt.

Lilian Bailey (ett känt medium) är övertygad om att det var ett äkta psykiskt fenomen. Klärvoajant såg hon hur de Freitas kontrollerades av ett andeväsen. Prästmannen Pearce-Higgins uttalade sig så: "Aldrig har två whiskybuteljer använts med bättre resultat. Det synes vara en märklig blandning av spiritualism och shamanism."

Det som avlägsnats från den kvinnliga patientens öga, lämnades av den närvarande läkaren till ett laboratorium för undersökning. Laboratoriet meddelade att delar av föremålet visar att det är fråga om linsen till ett öga men att det kunde råda tvekan om, huruvida det kom från djur eller människa. Patientens egen läkare säger att hennes starr, liksom linsen, fortfarande finns kvar.

Psychic News berättar om en hel del lyckade operationer som de Freitas utfört i Brasilien och Belgien, och som det finns skriftliga intyg på, av vilka 18 stycken är i *Psychic News* ägo, men vi skall inte nu ta upp utrymme med detta. Psykiska operationer har ju flera gånger tidigare beskrivits i Sökaren.

Mahesh Yogi och mantra japa

— Vet ni något om den berömda indiske vismannen Maharishi Mahesh Yogi, som har kommit med en ny meditationsmetod till Europa?

Brevet nådde mig uppe i Mussoori. Det var sommaren 1960, men fastän jag hade varit i Indien i nästan fem år, hade jag aldrig hört detta namn förut.

Märkligt nog. Ty en maharishi (maha = stor; rishi = siare eller visman) är per definition en mycket berömd man. Något i fullständig särklass. Höjd över de andra yogierna och swamierna som påven över det övriga prästerskapet, utan jämförelse för övrigt. Jag frågade mina indiska bekanta i Mussoori. De hade heller inte hört talas om honom. Så reste jag söderut.

Samma negativa resultat i New Delhi och Bombay. Så till det berömda yogaforskningsinstitutet i Lonavla. Jag frågade forskningsledaren dr. Vinekar om denna gåtfulla maharishi. Han hade aldrig hört talas om honom.

Så blev jag av en händelse bekant med mr. Dinsha Adenwallah, ägare till en flott bungalow på staden Poonas förnämsta gata. Denne berättade för mig om en yogi i staden som hade varit länge i Uttar Kashi. Uttar Kashi — det var ju det ställe uppe vid gränsen där Maharishi Mahesh skulle ha varit! Vi träffade Yogi Amayoti, en mycket sympatisk yngre man, och jag frågade honom: — Eftersom Ni har varit i Uttar Kashi, Swamiji, har Ni kanske träffat Maharishi Mahesh Yogi?

Svaret blev kort och upplysande: — Jag har träffat Brahmachari Mahesh, sa Yogi Amayoti. Och så talade han om något annat.

Brahmachari Mahesh. Jaså. Inte att undra på att man aldrig hade hört talas om honom förut. En brahmachari är en slags novis. Det var som att fråga efter påven och så få veta att den som man menar, bara är prästseminarist.

Till slut frågade jag en mycket berömd "helig man" som hör till de tre eller fyra mest kända i hela Indien. Han heter Swami Ram Das. Vid Keralas palmgröna kust satt Ram Das under ett mangoträd och berättade om sitt möte med vismannen Ramana Maharishi, som

genom Paul Brunton och andra författare blivit känd i västerlandet. Från den ena maharishin till den andra — jag frågade honom om han också visste något om Maharishi Mahesh Yogi.

— Jag har hört talas om Mahesh Yogi, svarade Ram Das allvarligt. Och så talade han om något annat. Precis som yogin i Poona.

Det är möjligt att Mahesh efterhand blivit mera känd i Indien på grund av den framgång han haft i utlandet, men maharishititeln som han använt i reklamen för sig i Europas huvudstäder, har han inte varit berättigad till.

Den meditationsmetod som Mahesh infört i Europa, består i att den intresserade mot en penningssumma får ett bestämt ord, ett så kallat **mantra**, som han så skall repetera i sitt stilla sinne. Med hjälp av detta ords "vibrationer" mobiliseras oanade själsliga och andliga resurser. Det har påståtts att metoden är en mycket gammal men hemlig tradition, som blivit återupptäckt av Mahesh Yogis lärare.

I verkligheten är bruket av mantra en mycket utbredd religiös praxis i dagens Indien, där den är känd under beteckningen **mantra japa**. Mantra-meditation är alltså något allmänt förekommande i Indien — och flera andra länder — men med den skillnaden att den är gratis där, även om en gåva till läraren är vanlig.

I några artiklar i norska tidningar har jag nämnt exempel på indiska mantra, såsom Ram Ram, Hari Krishnan, Sita Ram o. s. v., och detta ledde till förfrågningar om jag hade varit med i meditationsrörelsen och nu avslöjade vad jag hade lärt mig. De som frågade kunde tydligen inte föreställa sig att det som de hade betalat så dyrt för, är var mans egendom i Indien. På samma gång visar det att de mantra som används inom meditationsrörelsen, inte skiljer sig från dem som är i allmänt bruk i Indien.

Men det finns likväl skillnader. I Indien vet man vad dessa mantra betyder, medan meditationsrörelsens anhängare i västerlandet inte vet det och helst inte skall veta det.

Motiveringen för detta är att det är mycket lättare att meditera och att man uppnår snabbare resultat när man inte distraheras av mantras betydelseinnehåll.

När indiern till exempel upprepar Ram Ram, den mest populära formen för mantra-japa, så brukar han för det mesta sitta framför en bild av Vishnu-inkarnationen Ram, och även om han inte håller sig till den yttre bilden, har han ju föreställningen om Ram inom sig. För honom är det en upplyftande föreställning, precis som tanken på Jesus är upplyftande för de kristna. En del meditationslärare i Indien anbefaller därför att kristna använder namnet "Jesus" och muhammedaner "Allah" i sin meditation.

För Mahesh' anhängare i Europa blir det bara en mekanisk efterapning (i tanken). I sin bok "Den oförgångliga filosofin" varnade Aldous Huxley för detta mekaniska bruk av mantra, då det leder till "abnorma sinnestillstånd som missuppfattas som omedelbar medvetenhet om det Absoluta".

Källa: en artikel av Karl Christiansen i Aftenposten.

Trons magi

(Forts. fr. sid. 9)

när han fann sig ställd inför ett svårt problem, gjorde han anteckningar om det och lade dessa tillsammans med alla tillhörande handlingar i sin fjärde låda. Där lät han ärendet ligga i det han trodde att när saken måste avgöras, skulle Gud ge lösningen. Han brukade be om en lösning på problemet och omge det med trons magi. Några veckor senare skrev han: "Det är underbara resultat jag uppnår med denna låda." Det där är kanske ett mycket enkelt och nybörjaraktigt sätt att sköta affärer på. Men det demonstrerade att tro ger resultat.

(Forts.)

Det intressanta med ett påstående är de skäl som presenteras för det. Skälen avgör dess värde. Det är skälen som skall studeras.

*

Meditation i öst och väst

Av Karl Christiansen

(Forts. fr. föreg. nr)

Vad är meditationens mening och mål? Det finns några mantra som direkt antyder det, t. ex.: — Aham Brahm asmi — "Jag är ett med det gudomliga". Eller: Tat tvam asi! — "Det (hela världen) är du!" Den mediterande skall vakna till ett högre medvetande, där han som de största mystikerna i öst och väst upplever sig själv som ett med den "gudomliga grunden", det "kosmiska medvetandet", "Buddha-naturen", det "absoluta" eller vad man nu vill kalla det. Här är det varken fråga om en överbevisning som man kan resonera sig till eller om något slags poetiska känslor; det gäller en omedelbar upplevelse av en intensitet som är obeskrivlig, enligt de icke så få vittnesbörd som finns därom. Den kan komma glimtvis, även utan någon form för medveten förberedelse, och den kan vara ständigt eller nästan ständigt förhållande, och det är meditationens mål och mening.

En av dem som haft en glimt av detta kosmiska medvetande är den kanadensiske psykiatern dr. R. M. Bucke. I sin bok "Cosmic Consciousness" skriver han: "Det kosmiska medvetandet är inte helt enkelt en utvidgning av det självmedvetande vi alla känner; det kommer som en ny förmåga (funktion) som är lika skild från alla vanliga mänskliga förmågor som medvetandet om att vi är till, är skild från alla förmågor hos djuren."

För att återkomma till mantrameditationen, så finns det i Indien många olika uppfattningar om vilket sätt som är det bästa att praktisera den på, och vilka förutsättningar som skall finnas. De flesta är eniga om att det är nödvändigt att ha en kompetent lärare, en guru, och att det alltså inte tjänar något till att endast använda ett mantra på egen hand. Många hävdar att ett mantra skall hållas hemligt och att det mister sin kraft om det röjes för andra. Men när man t. ex. kommer till Ram Das, en av de mest ansedda yogierna i Indien, ser man att han ger ett mantra till den som ber om det, medan andra är närvarande, och det är alltid samma mantra. En del mantra består bara

av ett eller annat namn för Gud eller en gudomlig inkarnation som Ram eller Krishna eller Shiv, och de har givetvis sin mening och sitt emotionella innehåll för dem som har växt upp med hinduismens religiösa föreställningar. Vilket värde kan det då ha för en europé att repetera Ram Ram eller Hare Ram, Hare Krishnan, i sitt stilla sinne, om han antingen inte vet vad dessa ord betyder eller inte känner något för dessa främmande gudsbegrepp? Jag frågade den kände yogin Shantananda om det. Han förstod medsamma svårigheten och svarade: — Namnet spelar ingen roll. En kristen kan lika väl välja namnet Jesus som mantra, och muhammedaner kan välja Allah.

Men andra yogier menar att själva namnet är så viktigt att det inte betyder något om man förstår det eller inte. Namnet Ram eller Krishna eller vad det nu är, utlöser vissa själsliga vibrationer, säger de, och det är det som är det avgörande. Bara man repeterar det, så kommer man på den rätta "våglängden". Att tala om vibration har smak av naturvetenskap, och det är ett faktum att man under meditation kan uppleva vibrationer i kroppen. Likväl finns det starka skäl mot en sådan mekanisk förklaring.

För det första kan vibrationsförmågor också uppträda under meditationer när man inte alls använder mantra. Men en mycket viktigare invändning mot vibrations teorin anför Lama Govinda i sin bok "The Foundations of Tibetan Mysticism". Där påpekar han att många sanskrit-mantra blev förvanskade i Tibet. Det berömda "Om mani padme hum" uttalas "Om mani peme hun". Enligt vibrations teorin skulle det alltså ha mist sin kraft. Ändå värre gick det med det i hela österlandet använda mantra "Namo Amida Buddha" som i Kina blev till "Namo Ami-to Fo" och i Japan till "Namo Amida Butsu".

Likväl har mantra vilkas betydelse inte är känd för den mediterande och som därför är helt meningslösa, sin verkan på många. Det visar erfarenheter som gjorts i

Norge och andra länder med de mantra som Mahesh Yogi ger sina elever. Om det inte är "vibrationer", vad beror verkningarna då på? En möjlig förklaring är följande:

Den som går in för meditation gör det med en eller annan avsikt. Det behöver inte alltid vara kosmiskt medvetande eller Gudomen man åtrår, en del vill endast ha fred i själen eller mer styrka för att kunna lösa sina problem. Men ett eller annat vill de uppnå, när de anser det värt tiden att meditera. Är det inte mest sannolikt att denna åtrå, detta "frälsningsbehov", är den avgörande faktorn och att mantra eller koncentration på andningen eller liknande slag av teknik endast tjänar till att hålla medvetandet fritt från de vanliga störningarna så att det kan fördjupa sig i den mer eller mindre klart önskade riktningen? I ett sådant fall skulle ett helt meningslöst ord — men det skall helst vara välklingande — ha samma goda verkan som ett "heligt" ord som vi inte förstår. Ordet blir då gjort effektivt av syftet.

Den engelske diktaren Alfred Tennyson omtalar att han från sin tidiga ungdom kunde uppnå ett högre "gränslöst medvetande där döden verkade som en löjlig omöjlighet... Vid den allsmäktige Gudens! Detta är inget självbedrägeri! Det är ingen förvirrad extas utan ett tillstånd av något transcendent underbart med fullständig andlig klarhet." Hur kunde han uppnå det? Med att bara i stillhet upprepa sitt eget namn — Tennyson, Tennyson...

Det är inte mycket känt att också kristendomen har sin mantradition, naturligt nog i en religion som postulerar: "I begynnelsen var Ordet". Men det är bara östkyrkan i Grekland och Ryssland som praktiserar det. Texten med vägledningar och erfarenheter samlades av kyrkan och publicerades i slutet av 1700-talet under titeln "Philokalie", som först under vårt århundrade blivit översatt — i utdrag — till engelska, tyska och franska. Detta mantra lyder "Herre Jesus, förbarma dig över oss!" och det skall upprepas i hjärtat många, många gånger, i veckor och månader till dess bönen går i uppfyllelse. Också här användes skilda slag av "teknik" i förbindelse med andning eller formulering som efter anvisningar kan reduceras till bara upprepadet av namnet Jesus.

(Forts. på sid. 14)

SPIRITUALISM I ENGELSK TV

BBC visade i somras ett TV-program om spiritualismen med en efterföljande tremannadebatt. Som spiritualistisk representant deltog Psychic News redaktör Maurice Barbanell. Denne sa bl. a. att han ansåg att vissa ytterlighetsriktningar inom spiritualismen inte "har någonting alls med oss att göra". "Överdrivna meddelanden om 'Mästare från flygande tefat' och Bernard Shaw, Tolstoj och Oscar Wilde författande skådespel, betraktar jag som helt och hållet utanför vår sak", sa Barbanell som i fortsättningen bl. a. framhöll att man får bedöma andens identitet efter de bevis som den kan lämna. Själv ansåg han sig vara spiritualist inte på grund av "tro" utan därför att han blivit övertygad. "Fakta utesluter alla andra tolkningar än den spiritualistiska."

Pastor C. Micklem frågade Barbanell varför spiritualisterna inte tagit upp det parapsykologiska sällskapets utmaning att med hjälp av fotografering med infrarött ljus presentera bevis för andematerialisationer — till en belöning av ett tusen pund. Barbanell genmålde att fortlevnad inte kan bevisas med en tusenpundsbelöning samt att förhållandet mellan nämnda sällskap

och spiritualisterna var så dåligt att medierna har misstrott dem i närmare 50 års tid. Spiritualismens sanning är en fråga om personligt ställningstagande, sa Barbanell och tillade att de bevis han själv fått under 46 år, tillfredsställde honom. Det var hans uppfattning att fortlevnad är en lag lika naturlig som födelsen och att man lever vidare vare sig man vill det eller inte.

Dr. Ch. Evans, psykiater, sa sig inte tro på någon "andra sida" och menade att det var ytterst osannolikt att människoanden överlever den kroppsliga döden. Han medgav att han inte kunde ge någon vetenskaplig förklaring till de spiritualistiska fenomen som han bevittnat i BBC:s program och under sina egna relativt begränsade parapsykologiska studier, men intet av detta hade förbluffat honom så mycket att han ansåg sig behöva en förklaring som går utanför accepterad vetenskap. Mediernas visade kännedom om seansdeltagarnas personliga förhållanden trodde han i allmänhet inte var större än vad man kunde uppnå med hjälp av slumpen och lämpliga frågemetoder. Han trodde inte heller att det fanns några bevis för telepati. Spiritualismens öde skulle enligt dr. Evans bli att undan för undan dö bort av brist på bevis.

UNDERMEDVETANDET

Undermedvetandet utför huvudparten av vårt tänkande och kan läras att utföra ännu mycket mera. Om vi skulle vara tvungna att tänka ut allting med möda efter logikens lagar, skulle livet bli out hårdligt. I stället utför vårt undermedvetna det mesta av tänkandet, och, om vi ger det en chans, kommer det att göra det på ett utomordentligt exakt sätt, strängt enligt logikens lagar och utan den minsta trötthet. Ju mer vi tränar undermedvetandet att utföra det vanliga tänkandet åt oss, desto mindre kommer vi att lida av trötthet. Trötthet är okänt för undermedvetandet; därför kan vi aldrig ge det för mycket arbete.

Undermedvetandet kan fås att utföra mer och mer arbete åt oss, om vi vill ge det bestämda arbetsuppgifter. Den som har lärt sig tankekontroll och som kan ta upp ett ämne till behandling, överväga alla dess aspekter och därefter skjuta undan ämnet från medvetandet, har möjlighet att öka sin kapacitet med hundra procent och reducera sin psykiska trötthet till i det närmaste ingenting. I stället för att mödosamt arbeta fram en lösning på sina problem och oroa sig och planera, skjuta han helt enkelt undan dem till sitt undermedvetna för att bearbetas av ett mästerligt intellekt som arbetar oupphörligt, med stor snabbhet, utomordentligt exakt och helt och hållet utan ansträngning. Det är emellertid nödvändigt att ge undermedvetandet alla tillgängliga informationer, ty det får inga ingivelser utifrån och har ingen övermänsklig visdom utan arbetar logiskt med det material som delges det.

Henry Thomas Hamblin.

Anm. Vetenskapen saknar närmare kännedom om undermedvetandet, men det är tanke som arbetar utanför vårt vanliga jagmedvetande och inte förnimmes av detta men är beroende av det och hänger samman med det, hör till det. Den parapsykiska vetenskapen ser i undermedvetandets egenskaper lösningen till många gåtfulla psykiska och psyko-fysiska fenomen.

Vad kunde vara viktigare nu för en prövad mänsklighet än att det undermedvetna psyket utforskades och vi lärde oss utnyttja dess uppenbarligen stora resurser i olika avseenden och lärde oss samarbeta med det, »ställa in» det på rätt sätt.

En sanningssökning med det undermedvetna som forskningens föremål kunde ge oss en ny och hittills oärad kännedom om människans verkliga natur — och även universums.

Från det övernaturligas värld

varsel, sanndrömmar och andra underliga upplevelser

Innehåller det bästa av »övernaturliga» artiklar som för flera år sedan varit publicerade i Kvällsstunden.

Priset å boken är 6 kronor plus oms. Insändes kr 6:60 i frimärken, postanvisning, postgiro eller förskott på annat sätt så sändes boken portofritt. Eljest tillkommer postförskottsavgiften 55 öre och porto 35 öre eller tillsammans 90 öre.

Till Kvällsstundens Förlag, Västerås.

Härmed rekvideras ex. av »Från det övernaturligas värld». Betalning medföljer i frimärken, ins. i postanv. eller på postgiro 26121, uttages per postförskott. (Stryk det som ej önskas.)

Namn

Adress

Från vänner i kosmos

I sin självbiografiska roman »Nässlorna blommar», som utkom 1935, berättar Harry Martinson om hur han som 11-årig pojke senhvintern 1916 över Listerlandet i Blekinge upplevde ett sällsamt rymdfenomen.

»Martin skrek till av smärta, men innan han hunnit fatta och resa sig kom en brinnande jättetunna farande genom rymderna, vrålande av eld och ohygglig att se. Sekunden den föll var tidlös och tycktes aldrig upphöra. Äntligen föll den ned bortom skogarna.»

Han anser dock att skuldkänslor, vidskepelse och mörkrädsla kom honom att förstora händelsen, att den brinnande tunnan var en projektion av hans egen ångest.

Han avslutar kapitlet med förklaringen att: »Eldtunnan i rymden var en meteor.»

I ljuset av vad vi i dag vet om de flygande tefaten, eller anser oss veta — och av tiotusentals vittnesmål i samband med dem — har man dock anledning att fråga sig:

— Vad såg Harry Martinson den gången? Var det verkligen en meteor?

Henrik Nilsson, Stockholm.

Med anledning av de vegetariska åsikter som framförts i Sökaren, vill jag varna för en alltför stor tro på en fullständig köttlös diet. Det är som det står i nr 2 i år — Matfilosofi — att många vegetarianer inte klarar sig utan ett tillskott av mjölk till kosten. Om de försöker att slopa mjölken, förlorar de krafterna. Själv kunde jag, då jag var vegetarian, inte vara utan mjölk mer än 3—6 dagar. Andra kan klara sig längre tid. Dessa erfarenheter visar att den vegetabiliska födan inte ger allt som kroppen behöver; om det nu är på det viset att kroppen inte kan ta upp all näringen i vegetabilerna eller dessa på grund av obitologiska odlingsmetoder är minderständig föda. En »vegetarian» blir alltså beroende av mjölken, som måste ersätta de livsnödvändiga ämnena som vegetabilerna inte ger. Men då är det frågan om mjölken verkligen är ett tillräckligt komplement. Mjölk är ju ett födoämne för mycket unga individer. Får musklerna tillräckligt med uppbyggnadsmaterial på en mjölk-vegetabilisk diet? Idrottsmän som lever vegetariskt, finner det ofta nödvändigt att ta proteintabletter för att kunna bygga upp sin kropp. Hjärtat är också en muskel, kroppens viktigaste. Det är nu så, efter vad som meddelats, att flera mjölk-vegetarianer avlidit på grund av fel på hjärtat. Detta sägs ha varit fallet med Waerland, Killander och Ahlberg. Men jag vet att det finns flera, och jag är rädd för att det ligger en fara i en helt köttlös diet. Därför vill jag rekommendera en diethållning efter Waerlands lärar men med ett tillskott av kött till kosten en eller ett par gånger i veckan.

S.A.

Står i mörkret och trevar efter porten på muren. — Porten finns kanske på motsatta sidan. — Innanför muren finns allt! — Men jag är lycklig att jag hittat muren!

Björn Sjölund

— — — Här har flera tusen människor i fullt dagsljus t. o. m. sett och fotograferat dessa flygande tefat. Ändock är det endast ett fåtal som fattar verkligheten i det hela. I allmänhet synes det som om folk gripits av rädsla för detta ofattbara. Och dock är det verklighet att vi står under bevakning av intelligenser från planeten Venus. Sedan slutet av 1949 har vi varit i medial kontakt med flera högre intelligenser från planeten Venus. — — — Det är ganska fantastiskt vad man på så sätt får reda på. Att de för snart tusen år sedan utkämpade sitt sista krig. Att man efter detta beslöt att inga problem skulle lösas genom dylika metoder längre. Sedan dess har frid rått på planeten och de arbetar nu för att hjälpa sina bröder på mindre utvecklade planeter. Alla dessa tefatsbesök tjänar allenast ett syfte, att upplysa och varna jordens folk att vi står i begrepp att förgöra oss själva. Dessa gäster vet att vi håller på att förgöra oss och vår vackra värld. De vill komma i kontakt med oss för att varna. Ännu har inga av dessa varelser, i storlek som ett tolv års barn, kunnat uthärda jordens strålning. Gång på gång har olyckor hänt. Man har landat och vistats här någon timme, men oftast har livet där efter flytt. De gör emellertid stora ansträngningar för att få fram en strålningssäker skyddsdräkt, så att de kan vistas här någon tid. — — — Då det gäller driften hos deras tefat, kan vi se resultatet av atomklyvning samt utnyttjande av vissa elektriska bälten som omger jorden. Där dessa el-bälten är svaga, förekommer inga tefatsbesök. — — — En gång tidigare lekte mänskligheten med denna kraft. Följden blev att jorden välte och polernas läge försköts. Förflackning och övermättnad samt högfärd har föregått tidigare katastrofer — samt gudlöshet.

Albert Röklander, Stockholm

1200 PRENUMERANTER

Ca 1200 prenumeranter hade SÖKAREN under första halvåret. Av dessa var ca 60 bosatta i Finland, 30 i Norge, 30 i Danmark och 5 i USA. Enstaka prenumeranter har även funnits i England, Israel, Spanien och Nya Zeeland. Av de 1200 har ett fyrtiotal fått tidningen gratis, bl. a. ett antal hälso- och vilohem i Sverige och Finland.

För andra halvåret hade vid mitten av oktober inkommit ca 1100 betalande prenumeranter.

Vi skickar gärna tidningen utan kostnad till dem av våra läsare som har praktik av något slag, för utläggning i väntrum. Föreningar (teosofier, spiritualister, ifologer etc.) kan också få gratis. för provutdelning.

Bland våra läsare finns folk av skilda kategorier: ingenjörer, lärare, lantbrukare, militärer, poliser, studerande, fabriksarbetare, kontors- och bankfolk, läkare och naturläkare, interner, ämbetsmän, sjömän, författare, journalister, fruar och fröknar m. m.

Kära alla! Om Ni tycker att SÖKAREN är läsvärd — sprid den! Nämn för Era vänner och bekanta att den finns! Sänd in uppgift (namn och adress) på personer som Ni tror skulle vara intresserade av att få ett gratis provex!

Meditation i öst o. väst

(Forts. fr. sid. 12)

Det är ingen tillfällighet att intresset för meditation har blivit så stort under de senaste åren. Människorna letar efter nya möjligheter för att klara den ökande själsliga press som de utsätts för i en värld som kan explodera när som helst. Dessutom är det ju rimligt att vi på tröskeln till erövringen av rymden inte glömmer att det finns ett annat kosmos som väntar på att bli upptäckt — inne i oss själva. Och det finns ingen anledning att vara rädd för den lärdom vi kan ta emot från österländska källor. Men man behöver ju fördenskull inte falla på näsan i beundran för allt indiskt eller japanskt. Meditation — och helst flera slag av meditation — kan bli en ny, värdefull kulturimpuls, förutsatt att det inte kvävs av sekterism.

Anm. Artikelförfattaren var i Indien som utlandskorrespondent från 1955 till 1962. Han representerade flera tidningar, bl. a. Stockholms-Tidningen.

BÖCKER

SOM VÄCKT INTRESSE:

MORIALAND

av

SVERRE HOLMSEN

Pris 27:—

YOGA

av

NARAYAN W SARAF

Pris 27:—

Rekvisition genom

BOKFÖRLAGET VITA NOVA

Kullagatan 58, Hälsingborg

Postgiro 16 12 50

ASTROLOGI

Möjligheter, anlag, livsvägar, kärlek. Insänd födelsedatum och år, samt klockslag, (1—2 timmar när) och födelseort.

Priset 15 kr. Postförskött.

ASTRO-FORSKNING

Box 2108, Sundsvall 2

EKONOMISKA MEDARBETARE

Ove Andersson, Bandhagen, 6:—, H. K. Stig, 200:—, Arne Lundberg, Jerusalem, 39:02, Anonym, 400:—. Summa kronor 645:02. Mycket tack! SM.

NYA BÖCKER

Björkhem, John, Människan och makterna. (SKDB, 8:—.) Till minnet av den 1963 vid 52 års ålder bortgångne sanningsforskaren med. lic., teol. och fil. dr. John Björkhem har Diakonistyrelsens Bokförlag utgett ett urval uppsatser av hans hand. — Det som för rec. är av största intresset är kapitlet *Hypnos och personlighetsförvandling* jämte Alf Ahlbergs initierade förord.

Björkhem var, som väl är bekant, inte spiritualist. Dr. Ahlberg citerar hans omdöme om denna åskådning. »För människor utan psykologisk kunskap rymmer den moderna mediumismen gåtor, som de icke tro sig om att kunna lösa utan hjälp av andarna. Antar man möjligheten av andarnas verksamhet i mediumismen, blir det hela ganska enkelt. Men man har då sannolikt för all framtid av sagt sig en vetenskaplig tolkning av fenomenet.» Ahlberg skriver: »Respekt för fakta, försiktighet i påståenden och ett sunt tvivel på gängse vedertagna åsikter anses med rätta utmärka för den vetenskapliga hållningen överhuvud. Björkhem tröttnar inte på att framhålla att de i särskild grad är påkallade när det gäller de parapsykologiska fenomenen.» Som avslutning säger Ahlberg att Björkhem »aldrig hörde till de färdiga utan ständigt till de sökande och därför också ständigt beredd att revidera sina meningar.»

Det framgår av förordet och av Allan Svantessons vänporträtt att John Björkhem hade en »barnfrom» religiositet och var en sällsynt god och hjälpsam människa, vilken som valspråk hade: *What we live for is to make the world less difficult for each other* (det vi lever för, är att göra världen mindre svår för varandra).

Dr. Björkhems tankar om olika ting såsom mystiken, sjukdomarna m. m. synes rec. vara av mera tillfälligt värde, medan hans hypnosforskning gör honom till en portalfigur i en ny vetenskap. De erfarenheter han vann och som han i populär form redogör för i kapitlet *Hypnos och personlighetsförvandling*, har åtskilligt att säga en sökare om människans andliga väsen. De antyder att vårt vanliga personlighetsbegrepp är bristfälligt, att vårt jag-medvetande är instabilt och föränderligt. Personligheten har ingen fast kärna där jag alltid är jag. Det

till den fysiska organismen hörande medvetandet kan med enkla suggestioner fås att anta främmande roller, s. k. sekundära personligheter, som skjuter undan det vanliga jag-medvetandet. Den djupare betydelsen av detta är svår att fastställa, men ett beaktande av de fenomen som Björkhem studerat, är säkert nödvändigt om man skall kunna bilda sig en rätt uppfattning om den andliga aspekten av människan.

SM

Yogiraj Narayan W. Saraf, Yoga, den kungliga vägen till hälsa, frid och harmoni. (Bokförlaget Vita Nova, Hälsingborg, 27:— + oms.) Dr. Lars-Erik Essén har kommit i kontakt med en indisk yogi som har ett yogainstitut i Hamburg, och föreliggande bok har översatts av dr. Essén såsom ett bidrag till spridande av den yogaform som bedrivs i Hamburg. Anmälnaren har inga som helst personliga erfarenheter av yoga utan bedömer boken utifrån allmänmedicinska grunder. Den är uppdelad i två hälften. *yogans filosofi och praktik* samt *meditation*. Den första delen ställer man sig tveksam inför. Med en något uppstyld text görs propaganda för yoga. På grund av framställningens överdrifter och grumliga medicinska resonemang, som för tanken till den medeltida föreställningsvärlden, har man svårt att tänka sig att en person med bildning på studentnivå skall få intresse och förtroende för *hatha yoga* (en yoga som baserar sig på olika kroppsställningar). En mer kritisk läsare undrar vad det är för princip som är verksam. Varför förbättras minnet t. ex., när man står på huvudet? Man undrar om det finns några undersökningar över minnesfunktionen i samband med dylika övningar. Eftersom det aldrig hänvisas till sådana undersökningar, får man anta att det ej har utförts några. Dock får man ofta läsa att det är ett strikt vetenskapligt system. Då frågar man sig vad författaren menar med vetenskapligt, eftersom det mest tycks röra sig om enskilda, subjektiva, okontrollerade erfarenheter. Dessa kan dock ha sin riktighet, men de måste kontrolleras på ett tillfredsställande sätt för att kunna presenteras som vetenskap och faktiska förhållanden.

Det förefaller som om den välgörande effekten kommer av att man blodöverfyller eller blodtömmar kroppsdelar under en viss tid. Men att detta skall ha en sådan god ef-

fekt på körtlar etc., har man svårt att tro. Att föreställa sig att man kan tillbakabilda lever- och mjältsvullnad genom att öka bukpressen och därigenom trycket i bukhålan, är ren vantro. Lever- och mjältsvullnad kan bero på en mångfald olika ting (vara symptom i olika sjukdomar), och så enkelt är det faktiskt inte att korrigera detta som att öka bukpressen. Tvärtom vill jag påstå att det är oansvarigt att rekommendera dylika övningar för lekmän, om det skulle hända att någon har en förstörd mjälte. Denna kan nämligen lätt spricka vid tryck och en katastrof bli följden. Det står för all del i början av boken att man skall låta sin lärare kontrollera sin hälsa innan man börjar (läs *lärare* och ej *läkare*!). Ens lärare som skall ansvara för att inga olyckor sker, är således en person med dessa ytterligt primitiva medicinska kunskaper!

Dock varnas det för att utöva yoga utan lärare. För den som ej är fysiskt eller psykiskt frisk, är ju detta en välsignelse, men den som vill experimentera med några övningar, får då åka till författaren, vilket väl en mycket liten minoritet besvärar sig att göra. Yogiraj Narayan W. Saraf gör som de flesta andra yogaexponenter: har framhåver sitt eget systems goda egenskaper och kritiserar andras. Bara detta gör att man blir än mer reserverad.

Dessa negativa ordalag är ej tillkomna av elakhet utan för att påpeka brister som är genomgående i denna slags litteratur, och det är min stora förhoppning att det någon gång kommer ett verk som är vederhäftigt skrivet och som faktiskt skulle utöka vår kunskap. Det är mycket troligt att *hatha yoga* har effekt, men man vill att resultaten skall säkerställas och att det skall ges förklaring till hur de uppkommer.

Andra delen av boken är en pärla som läses med stort intresse. Meditation är författarens starka sida, och han har stor erfarenhet som han på ett pedagogiskt sätt delar med sig av. Den som praktiserar meditation, har mycket att hämta här både av inspiration och praktisk kunskap.

Bo Johnson

Thorborg, Olof, Fasteboken. (Reformförlaget, Box 16186, Stockholm 16, 7:85 + oms.) Detta är en utökad upplaga av »Den undergörande fastan» som utkom 1956. Bör ingå i hälsosökarens bibliotek.

TENDENTIÖST OM TEFAT

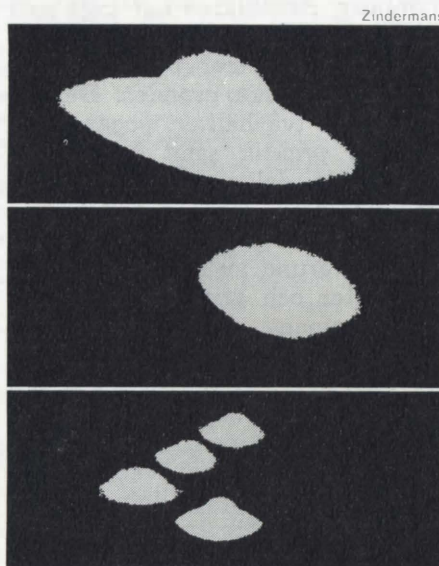
Rehn, K. Gösta, Flygande tefaten. Dokument och teori. (Zindermans 24:50.) Författaren till denna tefatsbok är en f. d. amanuens i vattenfallsstyrelsen, nu pensionär sedan flera år. Han har tidigare på eget initiativ översatt major Keyhoes "Flygande tefat — observatörer från världsrymden!" som kom ut på Forum och inte blev någon försäljningsframgång, och han har i den sedermera nedlagda tidskriften Perspektiv haft en redogörelse för en UFO-observation på Gotland, som han studerat genom brevväxling och samtal med vittnena — den är, så vitt bekant, den enda positiva artikel om tefat som varit publicerad i en ansedd svensk kulturtidskrift. Rehn är en av Sveriges främsta kännare av litteraturen om *oidentifierade flygande föremål* — kanske den främste, och han är en av de mycket få personer som hos oss gjort vissa fältundersökningar. I sin bok redogör han för en stor mängd UFO-fakta och trovärdiga UFO-rapporter, och han för intressanta resonemang med utgångspunkt från dessa. Bokens höga kvalitet är glädjande, och man hoppas att den skall väcka intresse för ett allvarligt studium av UFO-gåtan.

Nu till några anmärkningar. Rehn har inte gjort ett representativt och rättvisande urval ur den ström av rapporter vi har. Han har samlat ihop redogörelser för en viss typ av händelser som liknar varandra, med bortseende från uppgifter som finns om fenomen av annan typ. Hans arbetssätt är tendentiöst. Han vill skapa ett intryck av att de varelser som setts i närheten av UFO:n, är håriga dvärgar och aldrig någonting annat. I verkligheten finns det en stor mängd rapporter om konfrontationer med människoliknande varelser och även (i några fall) stora "monster". Man kan hänvisa till bl. a. Val-lées förteckning över iakttagelser av UFO:n åtföljda av "piloter" i Flying Saucer Review nr 1, 1964 (samt Tid och Rum nr 12, 1964) där förf. räknar 52 "människor", 44 dvärgar och 4 "monster".

Grundvalen för urvalet kan inte ha varit en bedömning av vittnenas vederhäftighet. — Man kan inte principiellt hävda att t. ex. Marius Dewilde är mer pålitlig än Asta Solvang och Edith Jacobsen *därför* att han såg dvärgar medan flickorna träffade en "människa". Att Dewil-

de blev upprörd till skillnad från de norska flickorna skulle inte kunna vara en avgörande synpunkt, eftersom det är klart att en sådan upplevelse som de senare berättar om (Sökaren nr 6, 1965) inte normalt skulle ge upphov till någon chock. Ändå är det tydligen berättelsernas innehåll som varit avgörande vid Rehns urval. Den som talar om sammanträffande med dvärgar, gärna ovänliga och illaluktande, tycks honom mer pålitlig än den som meddelar att han stött på en vänlig "människa" från ett tefat.

K.Gösta Rehn De flygande tefaten Dokument och teori

Rehn har brustit i objektivitet när han för sin rapportsamling valt endast sådana fall som stöder hans tes att det är fråga om dvärgar som besöker oss.

De som intresserar sig för Adamski och andra "kontaktade" och — helt eller delvis — tror på deras uppgifter, beskriver Rehn dumt som "fantaster" och "tefatstollar" (i motsats till "normala vittnen") och han talar om "de tefatsfrälsta stolarnas ångestfyllda längtan" (i motsats till "rationella individer"). Han sparkar åt dessa människor när han kommer åt utan en skytt av förståelse för deras tänkesätt och argument. Adamski karakteriseras som antingen en svindlare eller en förvirrad eller lurad stackare. Hans böcker är "rövarhistorier" som inger Rehn "motvilja och äckel". En

saklig bedömning av kontakthistorierna står Rehn främmande för. De "eldflugor" som Adamski rapporterade innan astronauter sett dem, nämner han givetvis ej. A:s fotografier ignoreras, fastän inga bevis finns för att de är falsifikat. Rehns oförsämda och ogrundade utfall mot de "kontaktade" och dem som kommit fram till en positiv uppfattning om dessa, säger en del om hans egen personlighet men ger inget bidrag till en förståelse av fenomenet "UFO-kontakt".

Kontakthistorierna (som *med sakskäl* delvis kritiserats i Sökaren) är mer reellt invädda i UFO-fenomenet än Gösta Rehn anar. Det är inte så enkelt som att saklöst avfärda dem som bedrägerier eller inbillningar. En del av dem är intygade av flera personer. Några av de "kontaktade" har karakteriserats som till sin natur ärliga och pålitliga. Deras berättelser har ofta detaljer som mycket väl överensstämmer med observationer "utan kontakt", t. ex. Adamskis fotografier och Carl Andersons upplevelse av paralysering. — De "kontaktades" uppgifter bör analyseras och bör diskuteras med argument, inte skällsord.

Trots de beklagliga brister och fläckar som finns i boken, är den i stort en god presentation av UFO-saken. Det är glädjande att universitetslektor Tord Hall recenserat den mycket positivt i Svenska Dagbladet 1 november. Hall skriver bl. a. "Det är en välbehövlig bok. Den ger den första på svenska skrivna sakliga redogörelsen för detta trassliga problemkomplex. I egenskap av jurist har författaren låtit boken bli närmast ett vittnesprotokoll, och det är nog den bästa principen i detta fall. Det är en lång rad vittnen, vars kompetens och allmänna trovärdighet det knappast finns någon anledning att betvivla: piloter, besättningar i flygplan, vetenskapsmän, ingenjörer, flygfältspersonal, radarmän, militärer i flygvapnet, civilpersoner."

(Gösta Rehn framhåller i ett brev till SÖKAREN att "huvudsyftet med boken är att argumentera för tefatens verklighet, vilket syfte ju är gemensamt för alla tefatsvänner".)